

PARAMHANSA
YOGANANDA

AUTOBIOGRAFIA UNUI YOGHIN

*Povestea maestrului care a adus pentru prima
dată în Occident yoga, străvechea practică
spirituală prin care putem cultiva armonia
dintre corp, minte și spirit*

Cu o prefață de
W. Y. EVANS-WENTZ, M.A., D. LITT., D. SC.

Traducere din limba engleză:
MARIAN STAN

EDITURA HERALD
București

Dacă nu veți vedea semne și minuni, nu veți crede.

Ioan 4:48.

Dedicată memoriei lui Luther Burbank, un sfânt american.

CUPRINS

ILUSTRĂȚII	11
PREFAȚĂ	15
MULȚUMIRILE AUTORULUI	17
CAPITOLUL 1	
PĂRINȚII MEI ȘI PRIMII ANI DE VIAȚĂ	18
CAPITOLUL 2	
MOARTEA MAMEI MELE ȘI AMULETA MISTICĂ	32
CAPITOLUL 3	
SFÂNTUL CU DOUĂ TRUPURI	39
CAPITOLUL 4	
FUGA MEA ÎNTRERUPTĂ SPRE HIMALAYA	47
CAPITOLUL 5	
UN „SFÂNT AL PARFUMULUI”	
ÎȘI ETALEAZĂ MINUNILE	62
CAPITOLUL 6	
SWAMI TIGRU	71
CAPITOLUL 7	
SFÂNTUL CARE LEVITEAZĂ	81
CAPITOLUL 8	
MARELE OM DE ȘTIINȚĂ INDIAN, J. C. BOSE	88
CAPITOLUL 9	
DEVOTUL FERICIT ȘI POVESTE SA	
DE DRAGOSTE COSMICĂ	99
CAPITOLUL 10	
ÎMI ÎNTÂLNESC MAESTRUL, PE SRI YUKTESWAR	108
CAPITOLUL 11	
DOI BĂIEȚI FĂRĂ BANI ÎN BUZUNAR LA BRINDABAN	120

CAPITOLUL 12	
ANII PETRECUȚI ÎN ASHRAMUL	
MAESTRULUI MEU	131
CAPITOLUL 13	
SFÂNTUL CARE NU DORMEA NICIODATĂ	168
CAPITOLUL 14	
EXPERIENȚA CONȘTIINȚEI COSMICE	176
CAPITOLUL 15	
FURTUL CONOPIDEI	185
CAPITOLUL 16	
ASTRELE ÎNCLINĂ, DAR NU DETERMINĂ	198
CAPITOLUL 17	
SASI ȘI CELE TREI SAFIRE	210
CAPITOLUL 18	
UN FĂCĂTOR DE MINUNI MUSULMAN	217
CAPITOLUL 19	
MAESTRUL MEU APARE SIMULTAN	
LA CALCUTTA ȘI LA SERAMPORE	223
CAPITOLUL 20	
NU VIZITĂM CAȘMIRUL	227
CAPITOLUL 21	
VIZITĂM CAȘMIRUL	232
CAPITOLUL 22	
ÎNIMA UNUI CHIP DE PIATRĂ	243
CAPITOLUL 23	
ÎMI PRIMESC DIPLOMA UNIVERSITARĂ	251
CAPITOLUL 24	
DEVIN CĂLUGĂR AL ORDINULUI SWAMI	259
CAPITOLUL 25	
FRATELE ANANTA ȘI SORA NALINI	269
CAPITOLUL 26	
ȘTIINȚA KRIYA YOGA	275

CAPITOLUL 27	
ÎNFIINȚAREA UNEI ȘCOLI DE YOGA LA RANCHI	285
CAPITOLUL 28	
KASHI, REÎNCARNAT ȘI REDESCOPERIT	296
CAPITOLUL 29	
RABINDRANATH TAGORE ȘI CU MINE	
NE COMPARĂM ȘCOLILE	302
CAPITOLUL 30	
LEGEA MIRACOLELOR	307
CAPITOLUL 31	
UN INTERVIU CU MAMA SACRĂ	320
CAPITOLUL 32	
RAMA ESTE ÎNVIAT DIN MORȚI	331
CAPITOLUL 33	
BABAJI, YOGHINUL HRISTIC AL ÎNDIEI MODERNE	340
CAPITOLUL 34	
MATERIALIZAREA UNUI PALAT ÎN HIMALAYA	349
CAPITOLUL 35	
VIAȚA HRISTICĂ A LUI LAHIRI MAHASAYA	363
CAPITOLUL 36	
INTERESUL LUI BABAJI FAȚĂ DE OCCIDENT	377
CAPITOLUL 37	
PLEC ÎN AMERICA	389
CAPITOLUL 38	
LUTHER BURBANK – UN SFÂNT PRINTRE	
TRANDAFIRI	399
CAPITOLUL 39	
THERESE NEUMANN, CATOLICA	
PURTĂTOARE A STIGMATELOR	407
CAPITOLUL 40	
MĂ ÎNTORC ÎN ÎNDIA	417
CAPITOLUL 41	
O IDILĂ ÎN SUDUL ÎNDIEI	426

CAPITOLUL 42	
ULTIMELE ZILE CU MAESTRUL MEU	441
CAPITOLUL 43	
ÎNVIEREA LUI SRI YUKTESWAR	461
CAPITOLUL 44	
CU MAHATMA GANDHI LA WARDHA	484
CAPITOLUL 45	
MAMA BENGaleză PLINĂ DE BUCURIE	505
CAPITOLUL 46	
YOGHINA CARE NU MĂNÂNCĂ NICIODATĂ	511
CAPITOLUL 47	
REVIN ÎN OCCIDENT	525
CAPITOLUL 48	
LA ENCINITAS ÎN CALIFORNIA	532

PREFAȚĂ

De W. Y. EVANS-WENTZ, M.A., doctor în literatură,
D.Sc. Jesus College, Oxford, autor al volumelor
The Tibetan Book of the Dead,
Tibet's Great Yogi Milarepa,
Tibetan Yoga and Secret Doctrines etc.

Valoarea *Autobiografiei* lui Yogananada este mult sporită de faptul că ea este una dintre puținele cărți în limba engleză despre înțelepții Indiei care să nu fie scrisă de un jurnalist sau de un străin, ci de un autor cu origine și educație indiene – pe scurt, o carte *despre yoghini scrisă de un yoghin*. Ca o mărturie directă a vieților și puterilor extraordinare ale acestor sfinți hinduși din timpurile moderne, cartea are o dublă relevanță: atât una temporală – ea venind într-un moment cât se poate de oportun –, cât și una atemporală. Se cuvine ca fiecare cititor să prețuiască și să fie recunoscător ilustrului autor, pe care am avut plăcerea de a-l cunoaște atât în India, cât și în America. Insolita mărturie scrisă de el este fără îndoială una dintre cele mai revelatoare publicate vreodată în Occident, dezvăluind profunzimile minții și inimii hinduse, ca și bogăția spirituală a Indiei.

Am avut privilegiul de a-l întâlni pe unul dintre înțelepții ale căror biografii sunt povestite aici: Sri Yukteswar Giri. Un portret al acestui sfânt venerabil a apărut ca parte a copertei volumului meu *Tibetan Yoga and Secret Doctrines*¹. L-am întâlnit pe Sri Yukteswar la Puri, în Orissa, pe malul Golfului Bengal. La vremea respectivă, el era conducătorul unui ashram liniștit situat aproape de malul mării, ocupându-se cu precădere de pregătirea spirituală a unui grup de tineri discipoli. Atunci, el a exprimat un mare interes față de bunăstarea oamenilor din Statele Unite și din ambele Americi, ca și din Europa și Anglia, interesându-se de activitățile, mai ales cele din California, ale

¹ Oxford University Press, 1935.

principalului său discipol, Paramhansa Yogananda¹, pe care îl iubea mult și pe care, în 1920, l-a trimis ca emisar în Vest.

Sri Yukteswar era un om cu o voce blândă și cu o prezență agreabilă, fiind vrednic de venerația pe care i-o acordau spontan discipolii săi. Fiecare om care l-a cunoscut, fie că făcea sau nu parte din comunitatea lui, îl stima în cel mai înalt grad. Îmi amintesc limpede silueta lui înaltă, dreaptă, ascetică, înveșmântată în straiul de culoarea șofranului, specific celor care au renunțat la lume, stând la intrarea ashramului pentru a mă întâmpina. Avea părul lung și puțin cârlionțat, purtând barbă. Trupul îi era solid și musculos, dar suplu și armonios alcătuit, având un pas energetic. El și-a ales orașul sfânt Puri ca sălaș pământesc, acolo unde nenumărați hinduși cucernici, originari din toate provinciile Indiei, veneau zilnic în pelerinaj la faimosul Templu al lui Jagannath, „Domnul Lumii”. Acolo a închis ochii Sri Yukteswar în 1936, trecând din planul acestor stări trecătoare ale ființei, știind că a izbândit în rolul avut în acea reîncarnare. Sunt bucuros că am putut consemna această mărturie despre caracterul și sfințenia lui Sri Yukteswar. Mulțumindu-se să se țină departe de mulțime, s-a dedicat liniștit, fără nicio rezervă, idealului de viață pe care acum Paramhansa Yogananda l-a descris pentru viitorime.

W. Y. EVANS-WENTZ

¹ Mukunda Lal Ghosh, născut din părinți bengalezi, a primit numele de Yogananda când a intrat în vechiul ordin monastic Swami, în 1914. Titlul religios de *Paramhansa*/ *Paramahansa* i-a fost acordat de către gurul său în 1935. În traducere ad litteram: skr. *param* sau *parama*, înseamnă „cel mai înalt”, „suprem”; skr. *hansa*, înseamnă „lebedă”. În tradiția scripturală, lebăda este reprezentată ca vehiculul lui Brahma, Spiritul Suprem. Numele său este redat de oameni atât în varianta cu care s-a și semnat autorul în timpul vieții, Paramhansa Yogananda, precum și în varianta considerată corectă, fiind de origine sanscrită, Paramahansa. Renunțarea la „a”-ul mut sau aproape mut este considerată o practică bengaleză aplicată adesea în scris. Cartea de față urmează totuși manuscrisul publicat în 1946 în care numele apare în varianta Paramhansa Yogananda, fără „a”-ul de mijloc.

CAPITOLUL 1

PĂRINȚII MEI ȘI PRIMII ANI DE VIAȚĂ

Din cele mai vechi timpuri, particularitatea specifică a culturii indiene a fost căutarea adevărurilor ultime și, în același timp, relația discipol–guru¹. Calea mea m-a condus la un înțelept de factură hristică, a cărui viață minunată a fost desăvârșită pentru veșnicie. El a fost unul dintre marii maestri care au rămas singura bogăție a Indiei. Ivindu-se în fiecare generație, ei au protejat moștenirea țării lor pentru a nu împărtași destinul Babilonului și al Egiptului.

Primele mele amintiri conțin aspectele anacronice ale unei încarnări anterioare. Îmi veneau amintiri dintr-o viață îndepărtată, un yoghin² aflat în mijlocul zăpezilor din Himalaya. Printr-o anumită legătură misterioasă, aceste străfulgerări ale trecutului mi-au îngăduit și să întrezăresc viitorul.

Umilințele din prima copilărie sunt încă prezente în mintea mea. Am fost conștient de faptul că nu puteam să merg ori să mă exprim liber. Apăreau în mine impulsuri spre rugăciune, pe măsură ce realizam neputințele mele trupești. Puternica mea viață emoțională a luat o formă tăcută, folosind cuvinte din multe limbi. În confuzia lăuntrică a limbilor, urechea mi s-a obișnuit treptat cu silabele bengaleze ale poporului meu. Amplitudinea fascinantă a minții unui prunc! Cea pe care adulții o consideră a fi limitată la jucării și alte fleacuri.

Agitația psihică și trupul care nu mă asculta m-au făcut să plâng de multe ori. Îmi amintesc cât de consternată era familia în fața suferinței mele. Îmi vin și amintiri mai plăcute: mângăierile mamei și primele încercări de a rupe câteva cuvinte și de a

¹ Învățător spiritual; din rădăcina sanscrită *gur*, a înălța, a ridica.

² Un practicant al yoga, „uniune,” o veche știință indiană a meditației asupra lui Dumnezeu.

face primii pași. Aceste victorii timpurii, de regulă uitate foarte rapid, sunt totuși temeiul firesc al încrederii de sine.

Faptul că îmi amintesc toate acestea nu e ceva singular. Mulți yoghini au continuat să fie conștienți pe tot parcursul tranziției dramatice de la „viață” la „moarte” și înapoi. Dacă omul ar fi doar un trup, pierderea lui ar pune capăt definitiv identității. Dar dacă de mii de ani profeții au spus adevărul, natura esențială a omului este necorporală. Nucleul permanent al eului uman este doar vremelnice asociat cu percepția senzorială.

Deși pare straniu, amintirile limpezi din prima copilărie nu sunt ceva extrem de rar. În timpul călătoriilor mele prin diverse țări, am mai auzit asemenea amintiri povestite de bărbați și femei demni de încredere.

M-am născut în ultimul deceniu al secolului al XIX-lea și mi-am petrecut primii opt ani de viață la Gorakhpur. Acesta a fost locul nașterii mele, în Provinciile Unite din nord-estul Indiei. Eram opt copii: patru băieți și patru fete. Eu, Mukunda Lal Ghosh¹, am fost cel de-al doilea fiu și al patrulea copil al familiei.

Tata și mama erau bengalezi, din casta *kshatriya*². Amândoi erau binecuvântați cu o fire evlavioasă. Dragostea lor reciprocă, discretă și demnă nu se manifesta niciodată într-o manieră frivolă. Armonia perfectă dintre părinți a fost centrul de liniște în jurul căruia orbitau opt vieți tinere și clocotitoare.

Tata, Bhagabati Charan Ghosh, era blând, grav și uneori sever. Noi, copiii, deși îl iubeam din toată inima, păstram față de el o anumită distanță respectuoasă. Fiind un matematician și un logician remarcabil, el era călăuzit în viață mai ales de către intelect. Mama era însă regina inimilor noastre, căci ne învăța numai prin intermediul dragostei. După moartea mamei, tata și-a arătat într-o mai mare măsură tandrețea lăuntrică. În acele momente vedeam cum privirea lui se metamorfoza, devenind privirea mamei.

¹ Numele mi-a fost schimbat în Yogananda când am intrat în vechiul ordin monastic Swami, în 1914. Gurul meu mi-a acordat titlul religios de *Paramhansa* în 1935 (vezi capitolele 24 și 42).

² Conform tradiției, cea de-a doua castă din ierarhia hindusă, casta războinicilor și a conducătorilor de stat.

CAPITOLUL 9

DEVOTUL FERICIT ȘI POVESTEA SA DE DRAGOSTE COSMICĂ

— Te rog, ia loc, domnișorul. Vorbesc cu Mama mea Divină. Fără zgomot, am pătruns în cameră cuprins de o mare înfiorare. Înfațișarea angelică a Maestrului Mahasaya m-a uluit de-a dreptul. Cu o barbă albă și mătăsoasă și cu niște ochi mari și strălucitori, el părea întruchiparea purității. Bărbia ridicată și mâinile împreunate m-au avertizat că prima mea vizită îi tulburase rugăciunile.

Cuvintele lui simple de bun-venit au avut asupra mea niște efecte de o violență nemaîntâlnită de mine până atunci. Credeam că amara despărțire de mama mea era culmea oricărui chin. Acum, agonia despărțirii de Mama mea divină era o tortură sufletească indescritibilă. Am căzut gemând la podea.

— Domnișorule, liniștește-te!

Sfântul mă privea cu înțelegere.

Abandonat în oceanul dezolării, m-am agățat de picioarele lui ca de singura plută unde-mi puteam găsi salvarea.

— Sfinte, am nevoie de mijlocirea ta! Întreab-o pe Mama Divină dacă mă privește cu bunăvoință!

Nu mi s-a acordat ușor această făgăduință; sfântul era conștânt să păstreze tăcerea.

Eram convins că Maestrul Mahasaya se afla într-o conversație intimă cu Mama Universală. Am realizat smerit că ochii mei nu o vedeau, chiar dacă în acel moment Ea putea fi percepută de privirea neprihănită a sfântului. Agățându-mă fără rușine de picioarele lui, surd la observațiile sale blânde, i-am implorat iar și iar harul mijlocitor.

— Voi pleda în favoarea ta pe lângă Preaiubită.

Capitularea maestrului a venit împreună cu un zâmbet discret, plin de compasiune.

În aceste câteva cuvinte exista o putere care mi-a izbăvit ființa de furtunosul ei exil.

— Maestrul meu, amintește-ți de promisiunea ta! Voi reveni în curând pentru a-i afla mesajul!

Bucuria așteptării se simțea acum în glasul meu, care, cu câteva momente înainte, suspina de tristețe.

Coborând pe o scară lungă, am fost copleșit de amintiri. Această casă aflată pe strada Amherst la numărul 50, unde locuia acum Maestrul Mahasaya, fusese pe vremuri casa familiei mele, fiind locul unde a murit mama mea. Aici inima mea omenească fusese zdrobită din cauza mamei dispărute; și aici astăzi suflul meu fusese ca și răstignit de absența Mamei Divine. Ziduri sfinte, martori tăcuți ai suferințelor mele și ai vindecării finale!

Pașii mei erau nerăbdători să se întoarcă în casa de pe Gurpar Road. Căutând izolarea în mica mea mansardă, am rămas în meditație până la ora 10:00. Bezna nopții caniculare din India a fost luminată brusc de o viziune minunată.

Aureolată de strălucire, Mama Divină stătea înaintea mea. Fața ei, zâmbind cu blândețe, era frumusețea însăși.

— Te-am iubit întotdeauna! Întotdeauna te voi iubi!

Apoi a dispărut, în timp ce tonurile cerești răsunau încă în aer.

A doua zi, imediat ce a răsărit soarele, i-am făcut o a doua vizită Maestrului Mahasaya. Urcând scara acestei case de care mă legau atâtea amintiri pregnante, am ajuns la camera lui de la etajul al patrulea. Ușa era închisă, clanța fiind înfășurată într-o cârpă, semn că sfântul dorea intimitate. În vreme ce stăteam nehotărât pe palier, ușa s-a deschis și maestrul m-a întâmpinat cu bucurie. Am ingenuncheat la picioarele lui sfinte. Într-o dispoziție ludică, purtam pe față o mască solemnă, ascunzându-mi exaltarea divină.

— Maestre, mărturisesc că am venit foarte devreme pentru a auzi mesajul tău. A spus Multiubita Mamă ceva despre mine?

— Domnișorul neastâmpărat!

Sfântul n-a mai făcut nicio altă remarcă. Se pare că solemnitatea mea afișată nu impresiona pe nimeni.

— De ce ești atât de misterios, atât de evaziv? Sfinții nu vorbesc niciodată deschis?

Poate că fusesem puțin provocat.

— Oare, chiar trebuie să mă pui la încercare? Ochii lui calmi erau plini de înțelegere. Aș putea eu să adaug un singur cuvânt la asigurările pe care le-ai primit azi-noapte la ora 10:00 de la Frumoasa Mamă Însăși?

Maestrul Mahasaya deținea controlul asupra ecluzelor sufletului meu: m-am prosternat imediat la picioarele lui. Dar de astă dată erau lacrimi de fericire, nu de durere.

— Crezi că devoțiunea ta nu a impresionat Compasiunea Infinită? Ar fi putut, oare, dimensiunea maternă a lui Dumnezeu – pe care tu ai slăvit-o atât în forme omenești, cât și divine – să nu răspundă strigătului tău?

Cine era acest sfânt simplu, care, adresând chiar și o rugăciune neînsemnată Spiritului Universal, ea să fie primită atât de favorabil? Rolul lui în lume era umil, așa cum i se cuvenea celui mai strălucitor om al smereniei pe care l-am cunoscut vreodată. În casa lui de pe strada Amherst, Maestrul Mahasaya¹ conducea un mic liceu pentru băieți. De pe buzele lui nu ieșeau niciodată cuvinte de pedeapsă; disciplina nu era menținută cu nuiua. În aceste săli de clasă modeste erau predate matematicile superioare, dar și o chimie a dragostei care era absentă din manuale. Sfântul își propovăduia înțelepciunea mai mult printr-o contagiune spirituală decât prin niște precepte imuabile. Animat de o pasiune nesofisticată pentru Mama Divină, sfântul nu mai pretindea forme exterioare de respect, ca un copil.

— Nu sunt gurul tău; el va veni un pic mai târziu, mi-a spus el. Grație călăuzirii sale, experiențele tale sacre în ceea ce privește dragostea și devoțiunea vor fi traduse în termenii săi de o înțelepciune insondabilă.

În fiecare zi, seara târziu, mă duceam pe strada Amherst, căutând cupa divină a Maestrului Mahasaya, atât de plină încât picături din ea se revărsau zilnic asupra ființei mele. Niciodată înainte nu îngenuncheasem copleșit de venerație; acum sim-

¹ Acestea sunt titluri de politețe utilizate, de regulă, când oamenii i se adresau. Numele lui era Mahendra Nath Gupta; el își semna operele literare printr-un simplu „M”.

team că până și a păși pe pământul sfințit de Maestrul Mahasaya era un privilegiu fără egal.

— Maestrul meu, te rog să porți această ghirlandă făcută special pentru tine.

Într-o seară am sosit cu ghirlanda mea de flori. Dar el s-a îndepărtat cu sfială, refuzând în repetate ori această cinste. Dându-și seama că sufeream, a consimțit zâmbind.

— Cum suntem amândoi niște devoți ai Mamei, poți pune ghirlanda pe acest templu trupesc, ca o ofrandă adusă Celei care sălășluiește înăuntru.

Natura lui nemărginită nu avea un loc în care să prindă rădăcină vreun gând egoist.

— Să mergem mâine la Templul Dakshineswar, sfințit în veci de gurul meu.

Maestrul Mahasaya era discipolul unui maestru hristic, Sri Ramakrishna Paramhansa.

Doi frați ai Theresei Neumann.
Am fost cu ei la Konnersreuth, Bavaria.

CAPITOLUL 15

FURTUL CONOPIDEI

— Maestrul meu, am un dar pentru tine! Aceste conopide uriașe au fost plantate de mâinile mele; le-am vegheat creșterea cu atenția unei mame care își îngrijește copilul.

I-am oferit un coș cu legume frumos aranjate.

— Mulțumesc!

Sri Yukteswar zâmbea călduros, în semn că apreciază darul.

— Te rog, ține-le în camera ta; mâine voi avea nevoie de ele pentru o cină specială.

Tocmai sosisem la Puri¹ pentru a-mi petrece vacanța de vară împreună cu Maestrul meu, în ashramul lui de pe malul mării. Construit de Maestru și de discipolii săi, veselul adăpost cu două etaje are ferestrele spre Golful Bengalului.

În dimineața următoare m-am trezit devreme, revigorat de briza sărată a mării și de farmecul împrejurimilor. Vocea melodioasă a lui Sri Yukteswar mă chema. Am privit iubitele mele conopide și l-am vârat cu grijă sub pat.

— Hai să mergem pe plajă.

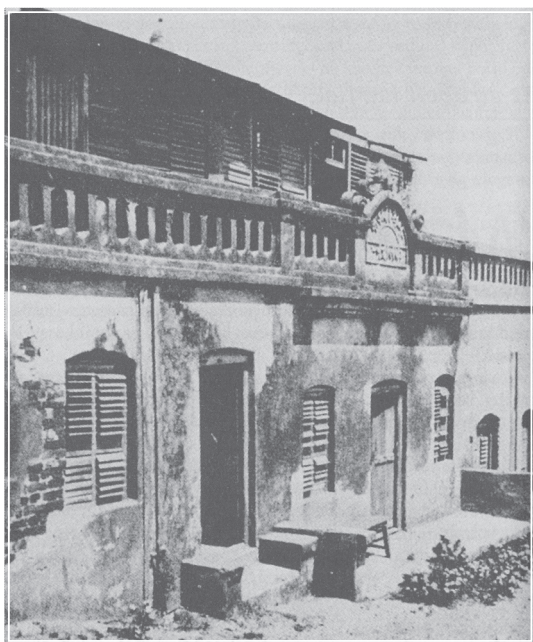
Maestrul mergea în frunte, urmat de câțiva discipoli tineri și de mine însumi, într-un grup răsfirat. Maestrul ne privea, criticându-ne cu blândețe:

— Când frații noștri occidentali se plimbă, de obicei sunt mândri să meargă în același ritm. Vă rog, așadar, să mergeți pe două șiruri; sincronizați-vă pașii unul cu altul.

Sri Yukteswar se uita la noi cum ne supuneam instrucțiunilor sale și a început să cânte: „Băieții merg încoace și încolo, formând un șir grozav”. Nu puteam decât să admir ușurința cu care Maestrul era capabil să aducă la unison pasul tinerilor săi discipoli.

¹ Situat la aproximativ 500 km de Calcutta, Puri este un faimos loc de pelerinaj pentru devoții lui Krishna; acolo, cultul său este celebrat prin două mari festivaluri anuale: *Snanyatra* și *Rathayatra*.

— Stai! N-ai uitat cumva să încui intrarea din spate a ashramului?

Ashramul Maestrului meu de la Puri, situat pe malul mării.

Vizitatorii soseau tot timpul, pentru a căuta refugiu în liniștea ashramului. Unii oameni învățați se așteptau să întâlnească acolo un bigot foarte strict. Câte un zâmbet disprețuitor sau o privire amuzată și îngăduitoare sugerau că vizitatorii se așteptau doar la câteva platitudini pioase. Cu toate acestea, plecarea lor deloc entuziastă era semnul limpede că Sri Yukteswar le demonstrase cunoștințe foarte precise în domeniile în care erau specializați.

Maestrul meu avea mereu discipoli tineri în ashram. El le călăuzea mințile și viețile cu acea disciplină atentă ce reprezintă rădăcina etimologică a cuvântului „discipol”.

— Cred că am încuiat, Maestre.

Sri Yukteswar a rămas tăcut pentru câteva minute, având pe buze un zâmbet pe care încerca să și-l reprime.

LUTHER BURBANK – UN SFÂNT PRINTRE TRANDAFIRI

— Pe lângă cunoștințele științifice, secretul pentru o mai bună cultivare a plantelor este dragostea.

Luther Burbank a rostit aceste cuvinte înțelepte pe când ne plimbam împreună prin grădina lui din Santa Rosa. Ne-am oprit lângă un răsad cu cactuși comestibili.

— Pe când făceam experimente pentru a produce cactuși „fără spini”, a continuat el, vorbeam deseori cu plantele în scopul de a crea o vibrație de dragoste. „Nu aveți de ce să vă temeți”, le spuneam eu. „Nu aveți nevoie de spini pentru a vă apăra. Vă voi proteja”. Treptat, această utilă plantă a deșertului a dat la iveală un soi lipsit de spini.

Am fost fermecat de acest miracol.

— Dragă Luther, te rog să-mi dai câteva frunze de cactus pentru a le planta în grădina mea de la Mount Washington.

Un muncitor aflat în apropiere a început să scoată din pământ câteva frunze, dar Burbank l-a oprit.

— Le voi scoate eu însumi din pământ pentru *swami*.

Mi-a dat trei frunze, pe care le-am plantat mai târziu, fiind bucuros să văd că au crescut și au devenit uriașe.

Marele horticultor mi-a spus că primul lui succes notabil a fost marele cartof, care acum îi poartă numele. Cu perseverența neobosită a geniului, a continuat să ofere lumii sute de soiuri hibride având calități superioare față de cele din care proveneau: noile variante Burbank de roșii, porumb, dovlecel, cireșe, prune, nectarine, fructe de pădure, crini și trandafiri.

Mi-am pregătit aparatul de fotografiat în timp ce Luther m-a condus la faimosul lui nuc, cu ajutorul căruia a demonstrat că evoluția naturală poate fi foarte mult accelerată.

— În numai 16 ani, a spus el, acest nuc a ajuns să producă nuci în cantități uriașe, pe care, în mod natural, arborele nu le-ar fi putut rodi decât într-o perioadă dublă.

Luther Burbank, prietenul meu drag, pozând împreună cu mine
în grădina lui din Santa Rosa.

Mica fiică adoptivă a lui Burbank a venit în grădină împreună cu câinele ei.

— Ea este planta mea umană, a spus Luther făcându-i cu mâna plin de afecțiune. Acum eu privesc umanitatea ca pe o plantă uriașă care, pentru a-și dezvolta pe deplin potențialul, are nevoie doar de dragoste, de binecuvântările vieții în aer liber, ca și de o încrucișare și o selecție inteligente. Pe parcursul vieții mele, am observat asemenea progrese minunate în evoluția plantelor, încât sunt optimist, așteptând cu nerăbdare o lume sănătoasă și fericită, îndată ce copiii ei vor învăța principiile unei vieți simple și raționale. Trebuie să ne întoarcem la natură și la Dumnezeuul naturii.

— Luther, cred că ai fi încântat de școala mea de la Ranchi, cu orele ei care se țin sub cerul liber și cu atmosfera de bucurie și simplitate.